

Το Γιορτινό Αυγό

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αυγό που τριγυρνούσε μοναχό. Προχωρούσε και ζητούσε το σπιτάκι του να βρει. Προχωρούσε και ρωτούσε αν κανείς το είχε δει. Μια και δυο, το καλό μας το Αυγό μπήκε στις Στρουθοκαμήλου τη φωλιά και αμέσως τη ρωτά: «Είναι το σπιτάκι μου εδώ; Πείτε μου, παρακαλώ!»

Μα η Στρουθοκάμηλος του απαντά: «Κοίτα τα δικά μου τα αυγά. Είναι διαφορετικά. Ψάξε το σπίτι σου να βρεις κάπου αλλού. Μήπως είναι στη σπηλιά;»

Άρχισε το Αυγό να τρέχει, να χοροπηδά, ώσπου μπήκε με χαρά μέσα στη σπηλιά. Βλέπει τον Πτερόσαυρο κι αμέσως τον ρωτά: «Είναι το σπιτάκι μου εδώ; Πείτε μου, παρακαλώ!»

Μα ο Πτερόσαυρος του απαντά: «Κοίτα τα δικά μου τα αυγά. Είναι διαφορετικά. Ψάξε το σπίτι σου να βρεις κάπου παραπέρα. Μήπως είναι στα βουνά;»

Άρχισε το Αυγό να σκαρφαλώνει προς την πιο ψηλή βουνοκορφή ώσπου μπήκε με καμάρι στην Αετοφωλιά. Βλέπει τον Αετό να πλησιάζει και αμέσως τον ρωτά: «Είναι το σπιτάκι μου εδώ; Πείτε μου, παρακαλώ!»

Μα ο Αετός του απαντά: «Κοίτα τα δικά μου τα αυγά. Είναι διαφορετικά. Ψάξε το σπίτι σου να βρεις κάπου πιο χαμηλά. Μήπως είναι κοντά στις λίμνης τα νερά;»

Άρχισε το Αυγό να κατρακυλά, γοργά γοργά, ώσπου βρέθηκε στη λίμνη, στις Πάπιες τη φωλιά και αμέσως τη ρωτά: «Είναι το σπιτάκι μου εδώ; Πείτε μου, παρακαλώ!»

Μα η Πάπια του απαντά: «Κοίτα τα δικά μου τα αυγά. Είναι διαφορετικά. Ψάξε το σπίτι σου να βρεις κάπου εκεί. Μήπως είναι κάτω από την κόκκινη σκεπή;»

Μια και δυο, το καλό μας το Αυγό μπήκε στις Χελιδόνας τη φωλιά και αμέσως τη ρωτά: «Είναι το σπιτάκι μου εδώ; Πείτε μου, παρακαλώ!»

Μα η Χελιδόνα του απαντά: «Κοίτα τα δικά μου τα αυγά. Είναι διαφορετικά. Ψάξε το σπίτι σου να βρεις κάπου εδώ... εδώ κοντά! Σαν να σ' έχω ξαναδεί. Σαν να έχουμε ξαναβρεθεί! Μήπως είναι το σπιτάκι σου... στου σπιτιού μας την αυλή; Τρέχα στο κοτέτσι!»

Άρχισε το Αυγό να τρέχει, να χοροπηδά, να κατρακυλά, να γελά όλο χαρά! Σίγουρο πως το σπίτι του θα βρει, μπαίνει μέσα στο κοτέτσι και την Κότα ευθύς ρωτά: «Είναι το σπιτάκι μου εδώ; Πείτε μου ΝΑΙ, παρακαλώ!»

Μα η Κότα του απαντά: «ΟΧΙ! Κοίτα τα δικά μου τα αυγά. Είναι διαφορετικά. Ψάξε το σπίτι σου όπου θες. Μα απ' το δικό μου τώρα βγες. Δεν σε ξέρω, δεν με ξέρεις. Στη φωλιά μου τι γυρεύεις; Μήπως είσαι από τον Άρη; Μήπως είσαι απ' το φεγγάρι; Μήπως σ' έστειλε η Αλεπού; Ή η γάτα η σουρλουλού; Μήπως...»

Έτσι κι έτσι... βγαίνει το αυγό απ' το κοτέτσι! Φοβισμένο, πικραμένο, κουρασμένο και κλαμένο... λέει παραπονεμένο:

Αχ, σπίτι μου, σπιτάκι μου και σπιτοκαλυβάκι μου! Αχ, να σ' έβρισκα μοναχά... έχω για σένα του κόσμου τα καλά!

- Τι καλά! Τι καλά! Άρχισε τότε να φωνάζει από μακριά της Ελένης η νονά! Να το Αυγό που είχα χάσει. Να το αυγό που σου 'χα τάξει!

Τρέχει η μικρή Ελένη και το παίρνει αγκαλιά, το γεμίζει με φιλιά, στον αέρα το πετά!

Και εκείνο απ' τη χαρά του, να το, ανοίγει εκεί ψηλά και αρχίζει να σκορπιά καραμέλες και σοκολατάκια, μπαλονάκια και ζαχαρωτά, κομφετί, δώρα, δωράκια και παιχνίδια για παιδιά!

Τότε η Ελένη ξεκινά να τραγουδά... Αχ, Αυγό μου γιορτινό!

Σε περίμενα καιρό! Αχ, Αυγό μου γιορτινό! Είσαι δώρο αληθινό!

